
Бували війни й військові свари:
Галагани¹, і Киселі², і Кочубеї-Нагаї³
Було добра того чимало.
Минуло все, та не пропало,
Остались шашелі: гризуть,
Жеруть і тлять старого дуба...
А од коріння тихо, любо
Зелені парості ростуть.
І виростуть; і без сокири,
Аж зареве та загуде,
Козак безверхий упаде,
Розтрощить трон, порве порфиру,
Роздавить вашого кумира⁴,
Людські шашелі. Няньки,
Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола святого,
І вас не стане,— будяки
Та кропива — а більш нічого
Не виросте над вашим трупом.
І стане купою на купі
Смердячий гнів,— і все те, все
Потроху вітер рознесе,
А ми помолимося богу
І небагатії, невбогі.

26 ноября [1860,
С.-Петербург]

1. *Галагани* — давній рід українських старшин-поміщиків.

2. *Киселі* — давній український дворянський рід. Тут Т. Шевченко, очевидно, мав на увазі насамперед Адама Григоровича Киселя (1580—1653), українського магната,

брацлавського, а згодом київського воєводу, захисника польсько-шляхетського панування на Україні.

3. *Кочу беї* — давній рід українських старшин-поміщиків. Нагаї (ногаї) — татарська народність у Дагестані. Тут Т. Шевченко називає нагаями Кочубеїв, щоб підкреслити їх татарське походження.

4. *Роздавить вашого кумира...* — йдеться про царя Олександра II.